

2 söndagen efter den heliga trefaldighets dag Tom Hardts postilla, första årgången Predikotext: Luk. 14:16-24.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna söndags predikoämne, *"Kallelsen till Guds rike"* talar om det, som sker i just detta nu, i talande stund, i vår predikan. Gud, den stora gästbudsherren, talar genom sin tjänare i Ordets ämbete och säger: *"Kommen, ty nu är allt redo"*. Himmelryketts portar öppnas i vår predikan, närhelst det ordet ljuder: *"Gören bättring och tron evangelium"* (Mark. 1:15). Det är kallelsen att låta vår orättfärdighet överklädas av Kristi rättfärdighet, av dopets vita skrud, att låta döma sig som förtappad och fördömd syndare och låta sig frikännas som förlossad, förvärvat och vunnen av Kristi heliga och dyra blod. Just det sägs och talas till var och en, som här och nu lyssnar till Ordet från Guds mun, talat gnom en människas mun, min mun. *"Kallelsen till Guds rike"* är alltså inte bara ett predikoämne att behandla, penetrera och utlägga, något att visa på och inbjuda till. *"Kallelsen till Guds rike"* uttalar av predikan, sker genom Ordet från predikostolen, utfärdas av Gud i hörbar form i evangelium, i synlig gestalt av det bröd, som är Kristi lekamen, det vin, som är Kristi blod. I det slaktade Guds Lamm är alla våra synder gjorda till intet, döden övervunnen, Satan besegrad. När jag öppnar min mun för att ta emot det fullkomliga, obefläckade och högheliga Lammets, har jag all rätt att säga med nattvardsbönens ord: *"Kom du mitt liv och lös mig ur döden"*. Mitt liv, min rättfärdighet, finns i honom, i hans gudamänskliga lekamen, och övervinner min död, som är mina synders lön. *"Kom du mitt ljus och upplys mitt mörker"* är rätt talat och bedit om det blod, som häver otrons och vredens mörker och insätter i trons och nådens ljus. Så kan vi fortsätta att be inför Rättfärdigheten-utanför-oss, inför de himmelska gästbudsgåvornas överdåd, som Gud skänker oss med inbjudan: *"Kommen, ty nu är allt redo"*.

Vad vi nu sagt är dock inte hela dagens evangelium. Det har mer att säga, och detta mer

är inte blomständigheter, utvecklingar och detaljer. Det är en väsentlig del av kallelsen till Guds rike, som skänker den kallande stämman ett oväntat, mörknande djup, ett heligt allvar, en större tyngd. Den kallelse, som vi hör, är den ofta avvisade kallelsen. Guds nåd är möjlig att motstå. Det finns inget självklart kring denna inbjudan, så att den som andra inbjudningar accepteras av de inbjudna. Den skur av avvisande ursäkter, som vi hör om, vill framför allt framställa det orimliga, det abnormala, det otäcka i situationen. I inget annat sammanhang låter det på detta sätt. Inga glada, vitala, kreatursägande, jordbrukande, nygifta människor har någonsin tackat nej till en fest med mycket mat och många gäster. Jesus vill här för oss utmåla livets stora konflikt, dess obegripliga, spänningsfyllda gåta, att de återlösta avvisar sin återlösning. Han säger oss: *"Och detta är domen, att när ljuset hade kommit i världen, människorna dock älskade mörkret mer än ljuset, eftersom deras gärningar voro onda"* (Joh. 3:19). Det är ondskan, som talar i avvisandena, det stora mörkret, som hatar ljuset, och som betar sig sjukt, förvridet, sataniskt. Jesus uttalar sin inbjudan till oss med detta i sitt medvetande. Därför kan han efter att han förhärligat sitt gästbuds gåvor med orden: *"Mitt kött är sannskyldig mat och mitt blod är sannskyldig dryck"* (Joh. 6:56) tvingas tillägga: *"Icke viljen väl också I gå bort?"* (Joh. 6:67). Plötsligt förstår vi under vilka villkor, som han uttalar inbjudan och vi avlyssnar och mottager den. Texten och vår tro blir med ens så mycket djupare. Härom säger vi så:

I. Guds nåd är nåden för alla.

II. Guds nåd är nåden, som kan avvisas.

III. Guds nåd, som avvisas, för till Guds vrede.

I. Guds nåd är nåden för alla.

Hela vår religiösa omvärld är djupast sett främmande för den grundläggande bibliska

tanken, att nåden är den i Kristus för alla vunna nåden, som erbjuds åt alla i Ord och sakrament. Man utgår i stället från individen, som i sitt eget gudssökande, sin egen religiositet, skapar sin nåd, sitt gudsförhållande. Annorlunda lär oss den kristna tron: ”Se Guds Lamm” (Joh. 1:29), ”i honom hava vi förlossningen, förlåtelsen för våra synder” (Kol. 1:14). Det är nåden för alla, som väller fram i nådens medel, i evangelium, ”ty rättfärdighet från Gud uppenbaras nämligen där” (Rom 1:17), i sakramentets ”*Detta är min lekamen*”. Härifrån pockar nådens Gud på att bli vår Gud. Han går till anfall mot oss. Han ropar genom biktfadern: ”*Tror du att min förlåtelse är Guds förlåtelse?*”

II. Guds nåd är nåden, som kan avvisas.

Det köttsliga förnuftet kan inte fatta den hemlighet, som dagens evangelium förkunnar för oss, nämligen att Guds allvarligt menade, pockande, anryckande nåd kan motstås. Otron vill då snarare tänka sig, att vid utebliven andlig omvändelse ingen nåd fanns i predikan, att brödet var tomt, var bara just bröd. Ändå är detta det blodiga allvar, som så eftertryckligt uppenbaras vid Jesu intåg i Jerusalem: ”*Då han nu kom närmare och fick se staden, begynte han gråta över den och sade: 'O, att du i dag hade insett också du, vad*

din frid tillhör! Men nu är det fördolt för dina ögon.'" (Luk. 19:41) Så är trons risk och trons villkor för alla tider inskrivna i dagens evangelium, och vi hör och förstår varningen: ”*Den som har öron, han höre*” (Matt. 11:15).

III. Guds nåd, som avvisas, för till Guds vrede.

Den gudomliga inbjudan har inte smakats till sitt fulla värde, om vi inte hör det ordet ringa i våra öron: ”*Då blev husbonden vred*” och ”*ingen av de män som voro bjudna skall smaka min måltid*”. Gud kan för vår otros och vår otacksamhets skull dra undan sin nåd, sitt nådefulla Ord, sina frälsande sakrament. Han är inte den alltid tjänstvillige, den ivrige försäljaren, som ständigt kommer tillbaka. Nej, det heter: ”*bättra dig ... varom icke så skall jag komma över dig och skall flytta din ljusstake från dess plats, såframt du icke gör bättring*” (Upp. 2:5). Så sänder Gud över syndare i deras obotfärdighet falska profeter, som tystar evangelium och vränger sakramenten. Så har skett, och så sker alltjämt, som vi dagligen upplever kring oss. Vi kan inför dessa Guds vredes domar bara be: ”*Giv att ditt ord oss lysa så Att vi i mörkret icke gå, Men genom denna jämmerdal Må vandra till din himmels sal*” (sv. ps. 175:9).

Amen.